

Bemærkninger til lovforslaget

Folketinget har gennem de sidste 30 år ført en politik, som har medført, at antallet af offentligt ansatte er steget langt ud over, hvad der er sagligt behov for, og hvad den danske produktionsindustri er i stand til at finansiere.

Denne fejlbeskæftigelse af befolkningen i den offentlige sektor skal bringes til ophør. Dyrt uddannet dygtigt personale skal overflyttes til produktionssektorerne således, at de aktivt kan medvirke til tilbagebetalingen af Danmarks alt for store gæld.

Det må være slut med, at bange politikere afviser al nytænkning, fordi den ikke skulle være »realistisk«. Det er i virkeligheden meget mere urealistisk at fortsætte med, hvad finanslovspartierne og skiftende forligspartier selvbestaltet har erklæret som det eneste realistiske: den nuværende situation.

Skal Danmarks krise klares, er hovedmidlet at frigive arbejdskraft til produktionssektoren. Den kan imidlertid kun beskæftige i hundredtusindvis af flere medarbejdere, hvis det offentlige holder op med at belaste den med så store skatter, afgifter og statslån.

Det koster dyrt med de mange offentligt ansatte

Skal skatterne, afgifterne og statslåne mindskes med tilstrækkelig mange milliarder, må de offentlige udgifter nedsættes stærkt og hurtigt.

Skal det ske, må antallet af beskæftigede i den offentlige sektor formindskes. Danmarks Statistik oplyser således følgende udvikling i de offentlige lønudgifter:

1977: 48,3 mia. kr.

1980: 70,0 mia. kr.

1987: 126,4 mia. kr.

Det er endvidere således (jf. Statistisk Tiårsoversigt 1988, side 111), at skatter og afgifter i 1977 var på i alt 117,3 mia. kr., i 1980 170,4 mia. kr. og i 1987 360,0 mia. kr.

Det vil sige, at der i årene 1977 og 1980 blev brugt 41 pct. og i 1987 35 pct. af de offentlige skatteindtægter til lønninger.

Denne procent må nødvendigvis bringes ned, når der tages hensyn til, at skatten er alt for høj, og til, at andre udgifter trænger sig på. For eksempel er det påkrævet at få forhøjet folkepensionen, afviklet venteli-

sterne ved sygehusene, afdraget på statsgælden og mindsket afgiftsindtægter gennem EF-harmoniseringer.

Når lønudgiften målt i procent af skatter og afgifter er faldet fra 1980 til 1987, skyldes det ikke mindre offentlige lønudgifter, men at skatterne og afgifterne er steget voldsomt.

En sammenligning af de offentlige lønudgifter med bruttofaktoriindkomsten (BFI) målt i milliarder kr. afslører følgende:

År	Løn	BFI	Løn/BFI
1977	48,3	240,2	20,1
1980	70,0	315,9	22,2
1987	126,4	580,2	21,8

Der er tale om en stagnation i det offentlige lønudgifter målt i forhold til BFI. Dette til trods for, at der under Schlüter-regeringerne siden 1982 er sket en stigning i områder som indtægtsdækket virksomhed, private entrepriser osv., alt sammen forhold, der trækker i retning af, at de offentlige lønudgifter burde have været faldende.

Det er et gammelt problem

Det er jo ikke nogen ny erkendelse, at løsningen af Danmarks problemer kræver langt færre offentligt ansatte. Det blev allerede udtrykt i perspektivplan I fra 1971 og perspektivplan II fra 1973. Men intet har det hjulpet. Tværtimod har Parkinsons lov fungeret perfekt. Enhver ny tilvækst i den offentlige sektor udvikler sig med stor hast, idet hver enkelt ansat ønsker flere medarbejdere, der til dels sikrer den enkeltes stilling og karriere og også sikrer øgede bevillinger til den institution, som han eller hun er ansat i.

Med det meget høje uddannelsesnivea som baggrund argumenterer hvert eneste institut for deres nødvendige udvikling af hensyn til de ressourcer, samfundet tildeler dem. Samtidig argumenterer alle disse »eksperter« for, at ingen bekymrer sig om produktionsprisen på offentlige ydelser. Der tales om behov uanset omkostninger. Da de højere uddannede ikke udfører hvad som helst, hvilket betegnes som ukvalificeret arbejde, er der ansat personale på alle niveauer til at hjælpe de »højt kvalificerede eliter«.